

Pripovedka o Moseji.

Zvesti božji služabnik in največji učitelj izraelskega naroda, Mosej, pasel je nekedar ovce svojega tasta Jetra po brežinah sinajske gore ob potočku, v kateremu je tekla najčistejša vodica.

Ko mladi pastir skerbeno gleda na svojo čredo, začuje se razgetanje in kopito bližnjega konja. K malu je naglo pridirjal jezdec, oslabivši berzdo, ter je sebe in konja okrepčal z merzlo studenčino, — a potem zopet naglo odjahal. Ali v naglici je jezdec na mahovini pri potoku pozabil lepo mošnjo, polno rumenih zlatnikov. Po poti od vasí priskače majhen deček ter léže v mekek zêlen mah. Dragoceno mošnjo pobere in vesel domóv otide.

Polagoma se zdaj približa srebrolàs starček; o palici jedva leze po poti. Pri potoku séde na skalico počívat.

Jedva se malo oddahne, kar v strašnem diru jezdec nazaj prijaše k potoku in od starca z osornimi besedami zahteva mošnje z novci. Zamán mu starec priseza, da je nedolžen. Jezdec se userdi in starca ubíje.

Mosej je vse to videl na svoje oči. Poprosi Boga, naj bi mu to stvar bistreje razjasnil, rekoč: „Bog in gospod moj! daj mi razumeti svojo modrost! Ako je bil jezdec vreden zlata, zakaj si mu ga vzel? Zakaj mirno gledaš, kadar se preлива nedolžna kri bédnega starca, ko je vsega kriv deček? Večni Bog, naj mi bodo odkriti Tvoji potje!“

Bog Moseju tako odgovorí: „ker mi je znana tvoja ljubezen k mēni ter sem te izvolil v pastirja in voditelja svojemu narodu, zato ti dovolim, da moreš razumēti moja dejanja, kar bi nikomur družemu ne bilo dovoljeno.

Zatorej vedi: v četi, ki je udárla na to vas, iz katere je deček, bil je tudi ta jezdec. Serdito je planil v hižo dečkovih roditeljev in ugrabil vso imovíno. Jezdec je izgubil toliko novcev, kolikor je bilo kvare (škode) v dečkovej hiži, in tako sem dečku povernil očetovo dedovíno. Stari prosják, kateri je truden lezel ob pálici, ta je dečku očeta na skrivnem umoril. Kedor preлива človeško kri, bodi tudi njemu prelíta! Morilec je prejel zasluženó kazen in sin je maščevál smert svojega očeta. Tako je moja rabsodba dobra in pravična. Upoznaj in razumēj to ter se uči, tiho me molíti, a po sedàj uže ne povprašuj tako radovedno.

V.—ž.—

Pavliha in voznik.

Pavliha je koračil preko polja.

Na potu sreča voznika, kateri je zmirom konje tepel in priganjal, da so vedno tekli. Voznik vpraša Pavlihe: „morem li do noči dospeti v mesto?“

Pavliha odgovorí: „leško, če bodete polagoma vozili!“

Voznik si misli: „ná, ta je res pravi tepec,“ ter še huje pretepa ubogo živino.

K večeru se je Pavliha baš tod zopet vračal domóv, kar najde še sredi pota znanega voznika v velikej zadregi.

V hudem diru sta konja z vozom zadela ob nékov pricestni kámen in kolo se je sterlo. Ker daleč okrog nij bilo kovača, prisiljen je bil voznik nočiti pod milim nébom.

„Ali vam nijsem dejal,“ nasmehne se Pavliha, „ako hočete privoziti v mesto, da vozite polagoma?“

V.—ž.—